

lende; det hedder bestandigt, at „det formener, at det burde findes i Loven“, at „det ansees ikke utænkeligt“, at „det i alt Fald er et Maal, der bør stræbes hen til“, nemlig, at Moderlandet kunde holdes frit for ethvert directe Tilskud; fremdeles bruger Udvalget bestandigt det Udtryk: „det kunde maa skee“, saaledes: „det kunde maa skee opnaaes“, „det kunde maa skee synes haardt“ o. s. v. Det er bestandigt paa en meget ubestemt Maade, Udvalget udtrykker sig. Dette vil jeg nu aldeles ikke tillade mig at lægge Udvalget til Last; jeg finder endog, at det er i sin Orden, at Udvalget kan nære Tvivl herom; men Spørgsmaalet er kun, paa hvilket Tidspunkt og paa hvilken Maade denne Tvivl rettest bør løses. Regjeringen har ogsaa næret Tvivl. Det vil fremgaa af Motiverne, at den har seet sig ude af Stand til selv med de forhaanden værende Materialier at løse Spørgsmaalet om en Colonial- eller Landkasse, hvad man nu vil kalde det, for Colonierne, og at den derfor har bragt dette Spørgsmaal under de 10 Mænds Overveelse, men at det ogsaa for denne Forsamling har været umuligt, med de Materialier, den havde, at løse Spørgsmaalet om Skabelsen af en Colonialkasse, til hvilket Spørgsmaalet om det coloniale Budget og det Omraade, over hvilket Colonialraadets Myndighed skal strække sig, slutter sig. Men Regjeringen er i den Henseende forskjellig fra Udvalget, at, imedens den deler Udvalgets Tvivl og Overveelse om Usikkerheden af at see disse Forhold ordnede, af at see Colonierne's Indtægter og Udgifter fatte i et bestemt Forhold til Moderlandet, af at see et bestemt Ressort i den Henseende givet for Colonialraadet, troer Regjeringen at burde udsætte denne Sags Ordning efter et Colonialraads Skabelse, og ikke omvendt udsætte Coloniallovens og Colonialraadets Skabelse efter dette Materiales Ordning, som er en af de vigtigste Opgaver, der efter Regjeringens Formening vil stille sig for Colonialraadet. Her er netop et af de Punkter, om hvilke Re-

gjeringen, i al Besejdenhed, tør tillade sig at udtale den Anskuelse, at man sender Vanskelighederne ved denne Sag bedre, end nogen Anden kan kjende dem; thi netop fordi man er i Besiddelse af alle de Oplysninger, som man igjennem de coloniale Regnskaber kan have, og tillige af de Oplysninger, vedkommende Statsregnskabet, som i Colonierne ikke kunne have, er man istand til, i fuldeste Maade at overse det, og det er Regjeringens Overveelse, at den Sammenfiltring, den Sammenblanding af de coloniale Indtægter og Udgifter med Statens Indtægter og Udgifter, den Orden i Principet, som ved Siden af den Orden, der dog finder Sted i Regnskabsvæsenet, for Tiden er tilstede, lader sig ikke klare paa anden Maade end ved Hjælp af Colonialraadet, og det er netop en af de vigtigste Grunde, hvorfor Regjeringen maa ønske at ordne Colonialraadet først, inden man skrider videre til Udviklingen og Ordningen af de coloniale Forhold, og ikke omvendt at udsætte Skabelsen af Colonialraadet, indtil disse Forhold ere komne istand, hvortil der vil hengaa mange Aar, og som dog neppe vil lede til noget fyldestgjørende Resultat.

Jeg troer, at der i hvad jeg saaledes har tilladt mig at anføre, dog maa skee vil findes nogle Argumenter, der kunne egne sig til Udvalgets Overveelse inden Sagens anden Behandling, for den Mening, at det Rigtige er, at begynde med Skabelsen af Colonialraadet, at begynde med det, jeg vil kalde det Besejdede, det Nødtorftige, uden Hensyn til, at denne Coloniallov langtfra kan svare til, hvad baade Udvalget og Regjeringen kunde ønske, at den indeholdt. Jeg troer da, at det vil være muligt ved et saadant Colonialraads Hjælp ikke blot at ordne disse mere practiske Forhold, som jeg har tilladt mig at fremhæve, men ogsaa at definere, hvad der af den danske Grundlovs Bestemmelser om Grundrettighederne kunde egne sig til at udstrækkes til Colonierne.